

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE
BUDAPEST KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B 206

-208

WEISZ Miksa

Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

12

B

206

208.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16

1000 1000 ÁR 3.50 Ft

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 206-8

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 206-8.

זכרו זכור צדק

הלכות שהיטהו בריקהו
והלכות חסור והמר מקרב
המופלס בעל המרדפי
גדול זל:

נרפס על ירדניאל אדול קינד

בויניצייה

אין אפרים ככס
חלחל ל.א.א.

אני וכל בני ישראל
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך

אני וכל בני ישראל
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך

אני וכל בני ישראל
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך
אשר אנחנו עומדים לפניך
ביום הזה ונאמר לפניך

אלו

הם הלכות שחטה ובדיקה והלכות
אסור וחרץ ודרך חרוץ ומליצה
שחבר הרב הגדול המופלא בדורו
יקום אורו העומד לנס עמי
עורות יושב על כסא ההוראות
מרא דעובדי מיניו אנו שותים
אמרות טהורות חורנו משפטי
אמת הקים ותורות אלמלי
נשתכחו מהדר להו בפלפוליה
ומפענח צפונות ומגלה עמוקות
ונסתרות הוא מרנא ורבנא
זיונא הדרנא במהדר מרדכי בר
הלל בעל ספר המרדכי נחל וסימן
שמו בראשי שורות של הלכות
שחטה ובדיקה ואהריכן מתחילו
הבבות באב ישרות ולהפך בתשרי
צפעס זכרונות שופרות ירוץ כל קורא
בהם עם הפרוש חברתי מכל
הפניות מרובעות בשורות משום
עמ לעשות לה הפרו תורות התלאות
זמניות והצרות נתמעטו הלבבות
וצריכים הם למודיעי הפסקות
הקצרות כל מי שיש בידו מגילת
סתרים יוציאם החוצה אל המדפיסים
והיו למאורות ונכשלים בצוק היתים
יאורו חיל במרח מעט להבין ולהורות
לכן קמתי ואהעודר לזכות את הרבים
ואקח מן הבא בידי מנחה טהורה
אשר זה זמן ועדן בבית גנוי עם יתר
ספרי וקונטרסי המדה גנוזה ערוכה
ושמור עם הפירו חברתי לפי ענינו
מובא על פי הפוסקי

וחנמרא והמראח מקום מחוץ לכאורה בקסת
 דרוכה ובעט ברזל ועפרת חרותה אל המשכיל
 נעים ומירות הנבון כמר יצחק יצו בן השוע גדול
 שמו בישראל לפני מלכים יתחשב אב המון
 המדות מתארות הקצין כמר אלחנן יעל
 המוכתר בשמו מיסר אניילו מפאנו יץ פונר
 זיו והדרו בקרית בולונזיא עיר ואם החכמות
 מפרנסו הדור בצלו יחיו עניי עמנו ממני הדל
 באלפי זקן בא במים מתאבק בעפר רגלי
 החכמים שמי אזור ואבותי ארזים ממשפחת
 גדולה של סופרים חכמי הרזים אשר אהב כמ
 מימים קדמונים המה הנוטעים והגודרים חכמי
 טריווש הצרפתים לפי המקובל מפי גדולים גם
 מנוערשי דגל פרושי התלמוד הרים אני יוחנן
 יץ בכמהדר יוסף בכמהדר משרה בן הגדול
 כמהדר יוחנן המקובל המופלא יחיד בדורו היה
 בצרפת עליו היו נומדין ארת ההלל סני ועוקר
 הרים עס נורא מן הוגא והלאה כלם רבנים
 ונאוני עולם ספורים וכאשר בנותי בספרים
 ובמדרשים הבהירים גם חברתי פרוש המחזור
 אשר ללועזים נרפס בקרית בולונזיא לזכות בו
 הרבים שנת רצה לפק ירצה אל הפעלי
 והעלמתי שמי בקרבו עקב שפל רוחי כמבואר
 בהקדמתי ואם זכיתי בו כבודי נתן לאחרים
 גם לא בכסף ומחיר הרבתי לי שהיו במרומים
 ולעת

ולערת זקנתי יקרא שמי עליו אנב חדא תרתי
 כאשר תרתי בלבי לוישר החורים ולשונות
 עלנים לדבר צחורת יהיו מהירים ומכשול
 השבושים להרים ובחבור זה לפתוח דלת
 לפני המורים בהתרות ואסורים דוגמת השערי
 מדורא ההדורים כן ירים ה' קרננו ובמהרה
 בימינו יבא מורה צדק ויעמיד הכהן לאורים
 ותומים מופלאים וישרים במאור תורתו
 יאור מחשכי העברים בגלות נעו
 כעורים ונודה על נאולתנו
 לעושה אורים יושע
 יהודה וישראל
 ישכן לבטח
 לדורי דורים אכיר:

נראו בארץ הנצנים חדשים גם ישנים
 נמוקי אסור והתר מהרב המופלא
 בעל המדכי גדול ול עשרת
 זקנים הרבנים:

הן אכוף כאנמון ראשי • כי רד יומי ויש שמישי
 ואפנה לראו העמל • וסכו חשבון קנין נפשי •
 שעמלתי שקניתי • מדת ימי חגי חרשי •
 בפגולותי התבוננתי • עד לא ינה • נצוץ אשי •
 ואמצא בה נופך ספיר • ננו היה • תוך מדרשי •
 מתן בריא • אתן אותו • לפני מותי עוד בי חושי •
 אל יחזק השר מפאנו • אמסוך יני • גם תרושי •
 אל לב גבון • יותן חכמה • וכלי חמדה עם פרושי •
 עמו אתן כחות גופי • עד עולם לא אצא חפשי •
 כמו עבד אל בית אביו • הן אכוף כאנמון ראשי •

יוחנא עם למד צדק •
 אל תוך קרית דוד חנה •
 שם יביאו זבחי צדק •
 לדביר קדש בית השכינה •
 מנחת לחם מל כי צדק •
 גם על תודה יקריבנה •
 אל לב נשבר חזק ברוך •
 אנא השם הושיעה נא •
 אמן

מענה

לשון מאל אשאלה
 בדת זביחה להשבילה

פס' השומע
 דף כס
 עמוד א

כאשר לענינו נגלה
 לשחוט שנים בבהמה ואחד בעוף לכתחלה

פי' אשאל מענה לשון מה ית' להשכיל ולהטין להמון העם דת
 הזביחה היינו דיכי השחטה • אשר דת השחטה היא הלכה למשה
 מסבי כלכות וזכת כאשר נזיתך מלמד שנגמור משה נכסיע על
 הלכות שחטה לשחוט שנים בבהמה ואחד בעוף:

רובו של אחד בריעבד כמותו
 וברבי יהודה בוורדין אוהיריהו
 בעוף אשר כאחד צוליהו
 או בשעת שחטה בקוץ ינקבהו

פס' עמוד ב

רובו של אחד כמותו • וכן מסיק גמרא תביא רבי אומר וזכת
 כאשר נזיתך מלמד שנגמור משה על הושט ועל הקנה ועל רוב
 אחד בעוף ועל רוב שנים בבהמה • וכתבו בתוס' דריש חגיגה טו
 דכאשר אלף אחד טין שנים בבהמה • כ"ג רוב וכאשר למסרע
 רובו של אחד כמותו • וברבי יהודה בוורדין כמו שאמרו והזהרו
 בוורדין כרבי יהודה • ולוקא בעוף שנגלה כלו כאחד אבל בהמה
 דמנתה אבר אבר לא נזיק • ואמר רבי יוחנן מפקח בקוץ בשעת
 שחטה והם כשנים דלא הם חמין והדס יונא וזב מהם •

דע כי שחטה פסולה מאכלת אם אנרח
 מסוכסכת ארישא דסכינא והוליק ולא הביא
 ריעבד כשרה

פס' הכל
 שוהטין דף
 י: עמוד ב

ועולה ויורד לפתחלה נבחרה

ויברק לכל שחטו אתלת רוחת אבשר ואמופרא

מי אחר כבא שמה מדות נסכין אונת לא יחטו ואם שחט
שחטו פסולה מסוככת לא יחטו זה לכתלה ואם שחט
שחטו כשרה עולה ויורד נסכין שחט זה לכתלה פי' רש'
אונת לשון אגרה קין מאכלה לשון אסיפה שאונת הנפוד
ליתנה בין שני עוקבים ומרעש בפעם בין בהוללה בין בהוכאה
מסוככת כשרה והוא דקיימא ארישא דסכיא והולין ולא הניא
וזה נספך אם סתה הפעמה אכל הקתא והניא ולא הולין
ומסוככת שאין לפעמה אלא עוקן אחד והשני הולק במשחות
ועולה ויורד שון שהולקו העוקנין במשחות וכשאר הסכין
קנר באותו מקום אחר לכתלה אפילו שאותו חזין דומה כמו
פנימה וינדוק לכל שחטות וכו' פי' שנריך לנדוק לכל שחטות
ושחטות אכשרא כמגד הוושט שהוא כך אטופרא כמגד הקנה
שהוא קשה ואתלת רוחת בחולו של סכין ומכאן ומכאן מן הנדלין
והסומן ושחטתם בזה שסאל היה מדק הסכין ומכאן להם הים
נדוקות של סכין

פס דף כן יברק שנית אחר שחיטתן
עמוד ואם נפגם ולא שבר יודע טרפות
ב ואם לא ברק בראשיתן
אף אם שבר אין תקוה לאחריתן

פי' כן ינדוק שנית וכו' שנריך לנדוק אחר השחטה כמו קודם
השחטה ואם נפגם ולא שבר פי' אם כמגד הסכין פגם ולא
שבר זה עגמות בין שחטה לבדיקה אחרונה טריפה משמע אבל
אם שבר כשרה כיון לתלות בשכירת עגמות והני מילי אם נדק
הסכין

הסכין קודם שחטה אבל אם לא נדק אותו קודם אפילו אם
שבר זה עגמות בין שחטה לבדיקה אחרונה טריפה דאמרי קודם
שחטה אפי' לא שחט נגמר הלכתא כרב הובא דאם נדק הסכין
קודם שחטה ובמנחת פנמה לאחר שחטה פסולה דמישיבין
שחא בעור אפי' והלכתא כרב הובא בשלא שבר זה עגם
דליכא למתלי שחא במפרקת בפנמה אלא בעור בפנמה ופסק
הלכתא כרב חסדא כששבר זה עגם דתליבין בעגם אם כן אם
שחט הרבה בהמות ולא נדק בין כל אחת ואחת ואחר כך כמגד
הסכין פעם כלן אסורות אפילו הראשונה שחא בעור כפגם לכן
נריך ליהוד לנדוק הסכין בין כל שחט ושחט וכמו כן הסימכין

דף ט יגמור טבח חמש דינים
עמוד שחייה דרסה חלדה הגרמה ועיקור סימנים
ב ואם לא ברק לאחר שחיטתם כדת מתוקני
כל ספק בשחיטה לאיסור בו שונים

יגמור טבח חמש דינים פי' השוחט נריך שילמוד חמשה דיני
שחטה כדאמר רב יהודה אחר שחט כל טבח שאינו יודע הלכות
שחטה אסור לאכול משחיטתו וכו' ומפרש בנח' דאחא לאשמועינן
דאפילו שחט לפניו ב' או שלשה פעמים אין לסמוך על שחיטתו
דחזין דשהיודרים ולא ידע ואינו כאמן לומר כדא' לו שלא
עשיתי שהיה או דרסה כיון שאין יודע הלכות שחטה ואם לא
נדק וכו' לאסור בו שונים ולומדים לאוקי בהמה בחוקתה ובהמה
בחייה בחוקת איסור עומדת עד שיודע לך כמה השחטה

פכ' השוחט במעוט קמא דקנה אם שהה כשרה
דף כב אבל בוושט ובמעוט בתרא דשניהם אסורה
עמוד ומוטב שיכנה על ראשה להמיתה מהרה
ב א

והשוחרט בסכין רע כל היום יש להתירה

פי' אם שהם במעוט קמא דקנה בשדה מדי דקנה אחי קנה
עצום והסוף עליו כל שהוא בשדה אכל במעוט קמא דקנה
אסור דקנייתו במעוט וכששקט מעט ואחר כך שהם אותו המעוט
ששקט הוה ליה כקנה ולכן שמיטתו פסולה וכן במעוט בתרא
דשניהם בין של קנה בין של ווטא אסורה כלשן ולפיכך אם הבהמה
או העוף שהיה למוות מוטב שיכבה על ראשה להמיתה מהרה ולא
יסוד לשקטת דמחוי כשהיה והשקט בסכין רע פי' שאין חורו
יפה אכילו הולך והביא כל היום כלו בשדה ויש בזה מחמירים
ואומרים דוקא בשוף אבל בהמה אם שקט רוב סומא' ואחר כך
הולך ומביא ואינו מותך הוה ליה כמי שמוחק בל'א' כגל והוה
ליה שהיה לכן אי המעמד מוכך להסמיר אכילו בשוף וראוי
להסמיר הסכין קודם ששקט שיהיה חורו יפה ואם הוא רע ואינו
מוחק כי אם בדוק גדול כדא' דעייני שהוא קרוב לעשות דקנה
ולא ימלט מדרסה אם לא יהא בדון כשהיה והא' והא' איתא

שם צני דבא רובי שהיות מצטרפות ונמנה
בשיעור שחיטה שעל מערכתה הוכנה
מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה
ודרסה אפורה שלא הולך והביא בתקנה

פי' רובי שהיות מצטרפות לשיעור השחיטה והסוכה וקפורה
לשחיטה דאין הלכה כרבי יוסף דאמר כדי שיצטרכה ויבינהם רק
שהיא מוכנה וקפורה ואינה חסרה כי אם שחיטה מהעוף למינהו
וכו' דשיעור השחיטה כדי שמיטת בהמה לבהמה נסה לנסה ודקה
לדקה ושוף לשוף לפיכך נדק למינה ולקמיר ולאסור השחיטה
בכל שהוא בשרע בעוף שהכשרו כדב' שהרי ענא חמי קנה שום

והסוף עליו כל שהוא כשר וצבב במחך ואפילו חתך מעט מהעוט
כלכל ויבא ממנו דם לא יחזור שחיטתו דמייסוכן שחא כקב הוושט
לא ימיתכו ולא ימכרנו לגוי ועודכו חי שחא יחזור וימכרנו לישכ'
ג' לא יחזיקנו בבית עד יב' חדש שאם היה טרף לא היה חי יב'
חדש שחא יחזיר עס שאר העופות ולא יכירנו ואין תקנה רק
להמיתה ולחכרו כשהוא מת אל הגוי ודרסה אסורה כל שלא
הולך והביא הסכין דכתיב ושקט ודריש בנמרא אין ושקט אלא
ומשך דכתיב חן שקט לשונם מה חן במשיכה אף שמיטה
במשיכה ולא שידרום בחוזק כמי שדורס כגל כחוזק

דף עמוד ב
הולך או הביא באחת מהנה מה טובו
אם הסכין חוץ לצואר במלא צואר לרחבו
ובאזמל כל שהוא כשר אם יולך ויביא
וכל שיש לו קרנים אסור לשחוט בו

הולך או הביא כ' פי' כל כך הוא ההולכה שחולך הסכין
למעלה חוץ מהנאר כמו הובאה שמתחיל לשחוט בגל הסכין
הסמוך לבית יד ומביאו כנגדו באחד משתיים ד' לו אם הסכין חוץ
לנאר במלא רחבו של נאר ובאזמל כל שהוא כשר בהולכה
והובאה וכל שיש לו קרנים פי' שהסכין מתקצר והולך בחורו
כמו הכנים קטנים שמתקנים הקולמוסים אסור לשחוט בו

משנ' דף ב
עמוד א
יאסר הלדה שהחליר כנגד הסימנים
תחת עור או מטלת וצמ' המסובך וכל העניני
בין במעוט בתרא בין בראשונים
ויש מתירי שהיה וחלדה במעוטים אחרונים

ואפי' חלדסו כו' פי' חלדה כגוי כמו חולדה הדד' בעיקר
ב ב

מחמם חייבו שפסד הפסד בין הסימנים או תחת שור או חטל
ונמר מחובר נכל אופן שמכסה הפסד השמיטה פסולה ואם
החליד הפסד לא כנגד הסימנים אין השמיטה פסולה והחליד
מסלק בין במעוט קמא בין במעוטים אחרונים ויש מתירים
וכי רבינו תם מצינו החליד במעוט סימנים אחרונים ומפרש שהם
מעוט סימנים מהו אמצע קמא ובעל התרומה ושאר המוסקים
מתירים אפילו במעוט בתרא כיון דמקו שמיטה וכדין שמיטה
אירע הפסול ונכלהו אזלין לחומרא

פ' דף יח
עמוד א' ו'
נ' דף מד
עמוד א'

לקנה משפויי בבע עד אונה ראשונה בהבשרים
ובושת מתפיסת יד עד שישעיר בשוורים
ואסור אם קודם או באמצע שליש הגרים
ובשליש בתרא יש אוסרים ויש מתירים

לקנה משפויי בבע וכו' פי' רבותינו הניחו אלה הנזלים לכל
סימן נטל למעלה ונטל למטה לנד הראש משפויי בבע ולמטה
מתחיל מקום השמיטה ולמעלה משפויי בבע השמיטה פסולה
ונטל למטה מנד הנוף עד האוכה התחתונה כשהתורה תלויה
ברגליה ובושת מתפיסת יד היינו ד' אצבעות לשור גדול
מכאן ואילך גדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו וכהננו לשער באון
עד מקום שתגיע סוף האון משם ואילך מקום השמיטה עד
שיגיע לנד הנוף פי' שיתחיל הכרם להיות שער ואסור אם
קודם או באמצע שליש הגרים פי' תחלק כל סימן ג' שלשים
ואם הגרים בשליש הראשון או באמצעו בכל אחד מאלו השמיטה
פסולה ובשליש בתרא וכו' בזה הכל מחלוקת שאפילו שחט שני
שלישי דהיינו כובא והגרים בשליש בתרא דש' מוסק לחומרא נכלהו
כדלעיל נצטרך השתיה וספר המנות מתיר וכן ספר התרומה
סימ' מחלק הקמא ואומר כל זה נקנה אצל בושת אפילו שחט כל

שהוא חוץ למקום השמיטה קודם נמד הכשר השמיטה פסולה אף
על פי שנמד כל השמיטה במקומה לפי שנקיבתו במשהו

לעיקור פרשו ביאורו

פסיקת רוב קנה ועקירת סימן רוב חבור
ואם נשמת ולא ידע אם קודם שהיטה עקרו
ביר אם לא תפש להכשירו

פ' דף כ'
ל' עמוד ס'
פ' דף נ'
מ' עמוד כ'

לעיקור פרשו ביאורו פי' שבה כחלקו נאוכי עולם רשי פרש
עיקור פסוקת הנגד ברכה אבל הלכות גדולות ור' הזקן פרשו
שנעקרו הסימנים מן הלחי ביר אם לא תפש פי' אחרי שלא
תפש הסימנים בידו וכשחט הסימן ולא ידע אם קודם שמיטה
כעקב כשר דודאי אחר השמיטה כעקרו מאחר שלא תפש הסימנים
בידו אי אפשר לשמוטה שתעשה שמוטה שהסימן כשחולץ עליו
הפסד הואיל והוא שמוט כשחט מחודו של פסד ואין יכול לחתוך
אותו

פ' דף כ'
ל' עמוד א'

מסוכנת דקה שפשטה ידה ולא החזירה אצלה
אבל ברגל אם פשטה או כפפה די לה
והנסה בעשות אהת מאלה בידה או ברגלה
וכן עוף שבשכש בונבו או רפרף בעינו הותר
לאכלה

פי' מסוכנת שאינה יכולה לעמוד על רגליה ונריכה פרסם
בסוף השמיטה ונקה דקה כל שפשטה ידה ולא החזירה לא
מקרי פרסם אבל ברגל אם פשטה או כפפה די לה ונקרא
פרסם והנסה בעשותה אהת מאלה וכו' מפני שהיא כבדת

השוחט חיה ועוף לבסות חיובו :
וכל דבר שמגדל צמחים מכסין בו :
ואפר שרפה כעפר הכתוב מהשיבו :
ואם כסהו ונתגלה פטור להשיבו :
ובמה ששפך יכסה מצות כסוי בלי לבעטה :
וצריך שיתן עפר תיחוח למעלה ולמטה :
ופטור לבסות נבלה ושרפה השחוטה :
תמו בעוד ה הלכות שהיטה :

גדל כסוי
הלכות דף פס
צמוד א

השוחט חיה ועוף וכו' אומר במהרה מכסין במיד ובמכסות וכו'
כלל אחר ושבכל דבר שמגדל צמחים מכסין בו . ותביא היה
מהלך במדבר שדרך טלתו ומכסה דאפר שרפה חשיב עפר לכתיב
ולקחו לטמא תעפר שרפת המטאת . ואם כסהו ונתגלה אינו
חייב לחזור ולבסות דמנה דקוף ליה למעבד עבד .
ובמה ששפך יכסה וכו' פי' שיכסהו בידו ולא ברגלו שלא יהיו המנות
בזווית עליו . וגריך שיתן עפר תיחוח פי' אפילו מנא עפר תיחוח
לא ישחט עד שיכעגבו ויזמין אותו כי היכי דלמעלה לא חפער
אלא במיכה כד למטה . ובלתגן כסהו קרום חייב לבסות למטה
כמי לא שפך . ומסיק ליה מוכסהו בעפר עפר לא כאמר לא בעפר
דמשתע למטה ולמעלה . ופטור לבסות נבלה ושרפה דכתיב קח
או עוף אשר יאכל הדאיה לאפיליה ולא כנלה ושרפה : עב

חזק

מסני הלכה למשה נמסר
טרפות הם שמנה עשר
אם ידועים ודאי נאסר
אבל סתמן הוכשר

דף פס
לו טרפו
דף פס

מסני הלכה למשה וכו' מסורת היא בידנו בקבלה למשה
מכבי שיש יח טרפיות כמו שמביא במדא תנא דבי
דבי ישמעאל בין הקסיה האכלת ובין הקסיה אשר לא תאכל אלו
שמנה עשרה טרפיות שאמרו למשה מכבי . אם ידועים וכו'
במידע ומכיר אחר מהיום טרפיות או הם טרפיות אבל סתמן
הוכשר שאין צריך לבדוק אמריהם כגון אם כקב הוושט או כקב
קרום של מוח וכיוצא בהם . אבל צריך לבדוק הריאה בלבד כמו
שאמר במדא ריאה טרפיות השכיס .

שם דף פס
עמוד א

ריאה שביחא טרפותה
לכן אבאר בדיקוטה
לקתה בחסר או ביתר או בנקיבתה
לכלב תשליכון אותה

הריאה היא מנוי הטרפיות שלה ולכן צריך לבאר דיני הדיקה .
לקת בחסר וכו' אמר רבא חמשה אובי אית לה לריאה תלתא מימיניה
ותרתי משמאלה אי חסיר אי יתיר אי חליף טריפה : אי חסיר שיש
שתי אובות בלבד חסר ימין ואחת בלבד מנד שמאל או יתיר שיש
אדבע מנד ימין ושלוש אובות מנד שמאל או שנקבה הריאה לכלב
תשליכון אותה קטל לשון הכתוב אבל הו' שמוכרין או כותבי אותה
לבכרי בדמשיק באידך בנא .

סס

דרך בודק אל חמש אונות יפנה

הרתי משמאליה ותלתא מימיניה
אי חסיר וחליף או יתיר שלא בדרא דאוני
לגר בנתינה והנכרי יקנה

דין טדק וכו' פיר' כשיכנה הדין לנכדוק יכנים ידו בנחת
אמר שיהיה תעט המרפסא היינו הפרוכת שלפני הריאה ויפסק
לחפש המטא אונות ג' מימין וכל משמאל אי חסיר או חליף כלעיל
או יתיר שלא כלל דאורי' היינו שאינו בשורת האוני דק' הן למעלה
או למטה לגר בנתינה והנכרי יקנה כמו שאמר הכתוב לגר אשר
בשעריך תתננה או מוכר לכבדו' משגי שאמרה באכילה'

כס כי תפגע שתי אונות אדוקות
שלא בסדרן רבוקות
להבשר אין בדיקות
עתידין עורר לויתן ומתפרקות

כי תפגע שתי אונות וכו' כדאמר בגמרא הכי תרי אורי' דסריבי
אהדדי שלא בסדרן לית להו בדיקותא לאכשורי' עתידין עורר
לויתן' פי' חסרון מתפרק אכל סריבי אהדדי היינו רביתיהו דא'
ברבי שמואל פרש בסידרן בשורה בלא כפיסה' אכל לפי דש'
ברבי כפיסה' וכן פרש רבי' גרסום בהילכות בדיקה שלו וכן
משמע מתשובת הגאונים ממכתב רבינו יוסף טוב עלם דתרי אורי'
דסריבי אהדדי בסידרן בדיקין בכפיסה' וכתב הסתם שהעידו
בפני ר' דברי שמואל שר' היה מבטחה בבסדרן בלא בדיקה אף
בנחת של גוי שאין להקל מטעם שהמורה חסה על ממונם של ישראל
וכן כראה לרובא עיקר אף לא הוה רובה להקל בלא בדיקה מפני
שהדג יבא מפי גדולים וכתב ר' שכל מקו' שברבי' בדיקה אין
אנו בקיאי בדבר ולפי דבריו בדיקין להחמיר' עכ"ל סוף סב' מע'
בשתי

בשתי אונות הסרוכות בסידרן
ולמעלה חיבורן
ובנפיהן פרודות מעיקרן
יש אוסרן ויש מתירן

בשתי אונות הסרוכות בסידרן כו' פסק בערוך בשם ר' חקל'ה דב'
מפי דב' היבא דתרי אורי' סריבי אהדדי בסידרן ובעיקרן מתפרקו'
טרפ' והיא כקראת חלון וברוב מקומו' באשכנז כהנו להקל וגם בזה
האריך הסתם וספ' התרומה סיוע' וכראה שכוונתו להחמיר' וקברפת
היו מחמירין לפי מה ששמעתי מרבותי והחמיר כלס' מעב'

ראה אונה באומה אם סרוכה:
ובסדרה היא סבוכה:
יש להתיר פוסק הלכה:
והמחמיר תבא עליו ברכה:

ראה אונה באומה סרוכה וכו' פי' רש"י כי מעשה בא לידו והמירה
לו דבור רבי' יעקב ברבי יקר והניא ראייה מהא דאמר רבא הכי תרי
אורי' דסריבי אהדדי בשורה דהיינו רביתיהו פי' כך הם גדלות זו
אצל זו ואיכן מתפרקות הילכך לא שכל אומא לא שכל אונא ואין
לחלק כי לא מנאכו אומה בתלמוד' ורבי' תם אוסר ופרש דדוקא
בקט אורי' דעומדות בנפיהן חסוה ואיכן מתפרקות' אכל אומה
שהיא ברובה חסוה מתפרקה' ובכל ברפת היו כוונתן איסור כרת
ומניאו המדרכי בשמו שהמקל מאביל טרפות לישאל לכן חתם
המחבר המקמיר העב'

ס
האומה הסרובה לדופן אסורה
אבל באונות כשרה
ויש מצריך נפחה ונרירה
ואמר רבינא והוא דסביד בבשרא

פי' האומה אשר היא צנומה המזהא אם היא סרובה לדופן אסורה
אבל האונות שהן במנה המזה על זה אמר רבנאמן ריאה שנקבה
ודופן פותחתה כשרה ואמר רבינא והוא דסביד בבשרא פי' רשאי
דסביד וכדכך בבשר שביד הנלעות אבל אם הסירכות דנוקות
בנלעות ענמן אין ספק להמקיים ורבי נגשו כתב שאין חלוק בזה
אלא שביד לנברה עם הכשר שביד הנלעות ולבדקה בכשימה אם
איכה מבגנת כשרה וולדכרי רבינו שמשון באסור הכל משהו
שאין לנו בקי אין נכשמה וכן כתב האמר סימן א' קכ"ז וכן
כתב המר דבי

ס
יאסר אונה ואומה האגודה
בשומן הלב או טרפשא דלבא או דכברא
וכן אם יש שתי ענוניות דוורדא
או בכל מקום אשר תסרך היחידה

ואסר אונה ואומה האגודה וכו' פי' ראוי לאסור כל אונה או אומה
שהיא אגודה ובכונה שומן הלב ולהכך אחריני וכן אם יש שתי
ענוניות דוורדא וזהו אליבא דרש"י דמפרש כיון שהאמת העירו
בדוחק משום דהכי עני ברייתא הכי אית להו משמע דאם במנא
ב' דטרפה ובעל מקום שתכרך זאת היחידה וכו' מוכח אל
יאסר בראש הבנא שראוי לאסור אם היא כשרה כשיהא או עם
שאר האונות דכולהו שלא כדכך אנלה

לחסרה כל עינוניותא
אכול תאכלו אותה
ויש מחליף שיטתה
כי שמים לחווי ברייתא

לחסרה וכו' היינו לפירוש רש"י אכול תאכלו אותה שהוא פירוש
דהכי חווי ברייתא וכו' אית להו היינו אחת ואפילו אחת טייבו
אופרים אם לא שהנחמות מדבריו או לפירוש אחר בריאות ושמות
הכי אית להו אם כן היה ראוי שלא יהיה להם כלל עינוניותא
ויש מחליף שיטתה היינו רבי אפרים שפרש הכי חווי ברייתא הכי
אית להו יש להם שמים דאחת אינה סדוש דחוינן שכל בהמות
דידן הכי אית להו ולפי דעתו אם אין שם אפי' אחת טרפה דחסרה
היא ולי הממנה בראש שיש להחמיר בתבוייהו ואין בזה משום
דעביד בחומרי דמר וכחמרי דמר עליו הכתוב אומ' הכביל במשך
הולך דיש נד לכאן ולכאן

לענוניותא אל תצרף בכל פנות
בימין ובשמאל אם יקרה הסרונות
כי לא קיימא בדרא דאונות
חסרון לא יוכל להמנות

לענוניותא אל תצרף וכו' דיש אומרים שמצרפין הענוניותא תחת
החסרה לכן פירש הממנה שאין מצרפין אותה להשלים החסרון
לא מנד ימין ולא מנד שמאל אפילו לנד ימין לא קיימא בדרא
דאורי וכל שכן לרבינו אפרים שפרש שאחת אינה יתרת

דף מו עמוד 6
 בועה לחברתה אם תכופה
 ואף אחת בריאה אם בסופה
 ואין בשר כחוט מקיפה
 וכן בועה מפולשת טריפה
 ואם בועה בינתים חלוקה
 מבזעין לה בסילוואדקה
 אי שפכי אהרדי כשרה כחקה
 תמו הלכות בריקה :

טועה לחברתה וכו' פי' אמר רבא הכי תרתי טועי דממיכי להדלי
 לית להו כדיון לאכשורי לפי שמחמת כקב עלו ואף אחת אם בסופה
 וכו' יהג כעוב טועה נשיכולי ריאה ואין לה הקף כשר טרפה
 והטעם כיון שכראת משני גדלים הכי היא בשתיים ונריך שיהיה
 כשר כחוט מקיפה כדי להכשירה ומטעם זה כראה שיש לאסור
 טועה מכולה מעבר לעבר שגם היא ככרת משני גדלים ואם טועה
 בינתים חלוקה וכו' הייבו שהיא כראת בשתיים ואין דק מנעו חלוק
 בינתים הדין הוא כמו שאומר בגמ' חדא דמתחזי בתרתי מבזעין
 לה בסילוואדקה אי שפכי אהרדי חדא היא וכשרה ואי לא
 שתיים היא וטרפה :

מבאן ואילך מתחיל סימן השורות
 באלף בית באיקור והתד להדין ולהורות :

דף מז עמוד 5
אסורה הריאה כדיותא שחורה
 ולא גלדי אובכמי וכסומקי תמרה
 חארומה קצתה או כלה יש אוסר ויש מתירה
 והמתלבנת בנפיחה ועלתה צמחים הותרה
 ואם מחט נמצאת בריאה
 ולא נקב בחוץ ושלמה הובאה
 וכן קורקבן וכוסות ורקין אם חוץ לא נראה
 להתיר יצאה הוראה :

פי' כדיותא וכו' אם הריאה שחורה כדיו אסורה ולא גלדי אובכמי
 וכו' פי' כדאמר רבא האי ריאה דקיימא גלדי גלדי אובכמי אובכמי
 כשרה פיר' רש' טאק'י' כלעו אובכמי שחורות ופרשו בתוספות
 דאובכמי היינו כי כחלא כלעו טוניאה ולא שחורות כדיו שהמראה
 שלו אסור וכסומקי תמרה פי' כדאמר רבא האי ריאה דאגליד
 באהיבא סומקא כשרה פי' רש' דאגליד שנטל קרום העליון
 והופשט שכשארית בקרום התחתון והיא בתמרה אדומה כשרה
 האדומה קצת או כלה כו' רש' מתיר וראיה דאמר רבא ריאה
 שהאדומה מקנתה כשרה כלה טרפה אמר ליה רביא מאי שרא
 וכו' ע"ד אלא לא שרא ופרש' רש' לא שרא וכשרה בין כלה בין
 מקנתה מעבדא דרבי נתן אבל רח' פי' לא שרא וטרפה ולפרשו
 הא דאמר אדומה כשרה מדברי נתן נדבך לזו' דהיינו כשמתלבנת
 על ידי כתיסה וכן משמע מתוך הלכות טרפות דל' וגם מדברי
 רבינו תם כן העלו בתוספות לכן פרש המחבר והמתלבנת
 בנפיחה ועלתה צמחים שהיא כשרה :

ואם מחט נמצאת בריאה וכו' קיימא לן במאן דמכשר משום דבא
 דרך הקנה דסימפוכא כקט הואיל ולא חזיקין רשעא בחוץ ואין
 כקב ככר בריאה לא מחזיקין איקור ודוקא שהובאה הריאה שלמה

אכל בתחבת קודם שכלל לטעמו חיישי' דילמא אי הוה כלל ריאה
לקמן הוה בקיבא' וכן אם כמנא המחט בקורקבן או בבית הטובות
והדקין אם לא גראת המחט בחוץ ואפילו בתחבת המחט בפנים
בבשר בשדה דאוכלים ומשקים בלא שם והם דחקו המחט ליתחב
בבשר' אבל אם גראת בחוץ טרפה דשחא דרך הוושט בלא ובקב
הוושט' ואם לאו להתיר ינאק קסודאק'.

**סס בכבד אם נמצא בה
אי קופיה לגאו נתחבת
ובקטינתא לדירין חוששין לנקובה
לכד מאשר תמצא בסמפונא רבה**

בכבד אם כמנא וכו' פי' הכבד אינו סמוך לקנה נס אין למחטובות
הכבד רוחב בשל ריאה' על כן חוששין דכיינו בקיב ואיך דרך
הוושט נסור וכתחב חודה של מחט בכבד מבחוץ וכתחב ליתכס
וערפה משום נקובת הוושט אי קופה לכד היינו ראשה מחוץ לחלל
הנהמה ופיה לתוך הכבד ודאי דרך הוושט נכנסה תחלה ובקט
הדקין וינאק וככנס פיה לכבד' ואי קופה לגאו' אם ראשה העב
שהיא כקנה ט כמנא בתוך הכבד וחודה מקורין פוכטה וינאק לתוך
חלל הכהמה ודאי סימפונא בקט ואחר כך כקב חודה את הסימפון
וינאק לכבד וממנו ולחוץ ומותרת והיינו דמוסב למעלה להתיר
ינאק ההוראה' וכדפרכשו כן כתב רמב"ם ובקטינתא היינו מחטים
הקטנים שלבו חוששין לנקובה שנקטין אפילו דרך קופא' לכד
מאשר כמנא בסימפונא רבה בכבד כשרה דפכים הדברים שדרך
הקנה גא' שהכבד והריאה הם תלויין נקבה'.

**נס דקים וקבה אם מחט בה נמצא
ואין ידוע אם נקבה ונפרצה
אם אין דם כנגד הנעיצה
לא תוציאמן הבשר חוצה**

נס דקים וקבה וכו' מחט אחד להם שאם נמצא מחט בהם ואין
ידוע אם קודם שחטו אלקיב או אחר שחטו אלקיב ובפרנה פוסק
כמו שאומר במנא' עליה קורע' דם בידוע שהיא קודם
השחיטה וטרפה' לא כמנא עליה קורע' דם נגד המחט כשרה'
וזוהו לא תניא מן הבשר חוצה להעריפה דאם איתא דקודם
שחטו היה הנקב מסך הוה סריך דם על המחט וכתב הרן
דדוקא בבית הכסות והדקין הוי דכ' ליכא קורע' דם כשרה אבל
בוושט אפילו אין בה קורע' דם טרפה דאפשר דקודם שחטו הוה
אלא שאוכלין ומשקין שבעדין פס לא הכינו הדם להסתרך'.

**דרוש אם מחט משני צדדים נכרה
ואין עליה קורע דם בשרה
כי אחר שחטו עברה
ונקב בלא מחט אף אם אין דם אסורה**

פי' כמו שאומר במנא' תנו רבנן מחט שנמצאת בבית הכסות
משני נדדין טרפה' כמנא עליה קורע' דם בידוע שהוא קודם
שחטו כמו שפירשנו וטרפה' אין עליה קורע' דם בידוע שאחר
שחטו עברה' וסריך אי הכי כללו נקובת כמי לבשו קורע' דם'
ומתוך שאני הכא דכיון דא בא מחט אי איתא דמחיס הוה'
הוה ליה למסרך פי' היה מסרך קורע' הדם במחט' אבל אם אין
שם מחט ונקב משני נדדין טרפה אף אם אין שם קורע' דם דשחא

דף כא
עמוד א

שם תכ
מחט
בשיטו
רובה
שכמנא'
וכו'

תמיים כקבואין כאן כמה ליסרך ודין זה כוהנא דהמסס וצית הכוהנא
וקצקן וקנה ודיקין כלכל ולא טושט לאפילו נקנו שרי העורות
זה שלא כנגד זה טרפה :

דף נה
עמוד אוב
הטחול נקב בסומכיה אסור ולקתה
בכוליא ומוגלא מלאתה
ולמקום חריץ מטיא לקותה
או הקטינה כפול ונפתחה

הטחול שנקב בסומכיה פי' הנד העב טרפה . אבל בקולשית פירוש
הנד הדק אס כקב כשרה . והמליא שלקתה ומליא מוגלא פי' מים
מרוחים והוא דמטיא לקותא במקום חריץ טרפה . ומים זכים
כשרה : וגם אס הקטינה הטחול בדקה עד כפול , ונבטה עד
כעכסה כרובית טרפה :

דף מט
עמוד ב
עיי' דעס'
ואם נטל הטחול וכליות שמה
וכן כל נקיבה הנסתמא
בשימן שכנגדו כשר בבהמה
כל אלה טובות המה

פי' אס נטל הטחול או הכליות כשרה וכן כל נקיבה הנסתמא
בשימן כשרה דאמר רב חלב טהור כותם טמא אינו כותם . וכתב
רבי שמעון דרב לא איירי בריאה שנקבה ושימן הלכא כותמתה או
בשרה נשומן הלכא דהתם פשיטא דטרפה דסתומה זו לאו כלום
היא דאין שומן זה שלה . אלא רב מיידי כעין קבה שנקבה וחלב
הנכתא כותמתה שהוא שומן שלו ותמיד שוכב עליו ואלדוק מאד
הוי סתומה יפה . שכנגדו כשר בבהמה . פי' חלב מים שדוגמתו
טהור

טהור בבהמה כותם . שדוגמתו אינו טהור בבהמה אינו כותם אף
על גב דטהור הוא בחיה . וכתב רבי שמעון כשאל ר' על מהכא
שכתבת בקורבן העוף וקבא את הכי' וגם את הכשר וקיה השומן
למעלה והתיר ללא אסר התלמוד אלא חלב מים שכנגדו טמא
בבהמה . אבל חלב עוף טהור שאין כותם כנגדו טמא פשיטא
לכותם ומקדק שפי' .

זאת תורת הדרוסה
חתול בגדיים וטלאים וזאב בנסה
וגו' ונין בעופות להפרישה
ודרוסה ביד אבל ברנל וישן אין חששה

דף כב
עמוד ב

זאת תורת הדרוסה וכו' חתול בגדיים וטלאים עושה דרוסה ולא
בעי' ואמרי רבנן אף על פי שבהמה דקה הם . וגו' וכן להפריש .
פי' עופות ידועים שהם דורסי' גו' פרוש כלקין בלעז וכן אספלארד
בעופו' ל' כלל מיני עופות בין גדולי' בין קטנים אפילו עוף שיהיה
גם מן הכך קאמר שיש לו דרוסה בעוף הגם להפרישה . רונה לומר
כדיך לפרוש ולכלת' אבל ממנו טמא דרס והשלך הארס מן
הנפרכים ואומר עמ' זיהרא מקלא קלי שהוא שורף וקובץ הושט
וכני מעים . ודרוסה ביד הכי אומר אביי בקטין אין דרוסה
להכי דדרסי' אלא ביד לאסוקי כנל ואין דרוסה אלא בנפרכין
לאסוקי טן לסיך פוסק אבל ברנל וישן אין חששה .

חוט השדרה ברובה פסוקה
והנפולה עשרה אם הוחלקה
ומקום שיש ספק לריסוקה
הלכה אינה צריכה בדיקה

דף מה
עמוד ב:
דף נב
עמוד אוב

מוט השדרה שכתבם בזה פ' במרא רוב עורו ואם רוב עורו
 קיים מוא ואילו מעלה ואילו מוריד והכשלה עשר' דוק שכלה
 מעב' עשרה אבל פחו' אין חוששין לאין חטות מעשר עפחים'
 אם הולקת פ' דוקא הולקת או חביתה דחפתה אבל קפנה לא
 דאחזה בפשה' וכל מקום שחש חכמים לריסוק אכרים והנדינו
 בדיקה ומוט השדרה כגד כל חלל הנוף לראות אם כפסך כגון
 בפילה ודוגמה אם עמדה והלכה אין נדיך בדיקה'

טרופ רגל הנחתך למעלה מארכובו
 או נשבר שם עצם ויצא ממסבו
 שאין רוב בשר ועור חופין את רובו
 או כי יצא וחזר אל קרבו

פרק זהמה
 המקשה דף
 ע' עמו' כ

טרופ רגל הנחתך וכו' פירוש דוקא רגל דהיינו רגלים אחרונים
 אבל שלפנים כקראים יד וכשר אפילו אם למעלה מארכובו כחתך
 או כשבר שם עצם' פ' למעלה מהארכובה אם כשבר שם עצם
 ויבא לחוץ שאין הכשר והעור יכולין לכסות רוב השבירה והעצם
 שיבא טרפה' אבל אם יכולין לכסות כשרה' ודוקא רוב כשר
 ומעוט העור משלים לרוב כשרה' וכל שכן אם הכשר יכול לכסות
 לבדו' אבל אם רוב העור ומעוט הכשר מכסין השבירה זה אינו
 מועיל' או כי יבא מו' פ' אם יבא עצם דרך קצקטן וחזר לפנים
 אינו מועיל אם אחרי כן רוב בשר חופין רוב השבירה של עתה
 הואיל ובשעת שבירה אינו יכול לכסותו' כך פירש רש' גבי רוב
 עביו ורוב הקטו עיין בספר התרומה סימן כד'

פרק אלו
 טרפות דף
 כ' עמו' א

ושמוטת יד להנשירו
 ונף בעוף הנשמש לאוסרו

פ' אחד רב יהודה אמר רב שמוטת ירך בנהמה טרפה שמוטת
 ירך בעוף טרפה' שמוטת זק בעוף טרפה חיישין שמה בקבה
 הריאה' ושמוטת ירך פ' רש' דהיינו בוקא דאטמ' דשף מדוכתיה
 ואעבול כידיה שבעפשו הנדיוס יש להעבירו ולפסלו' ושמוטת יד
 דהיינו הרגלים שלפנים יש להכשירו' ונף בעוף הכשמוט דאוי
 לאסרו דחיישין לריאה שמה כיבדה' דאין הלכה כחזקיה דאמר
 אין ריאה לשף אמרו לו מדברי רבי כבר שאין נקי באוזניו
 ותרכנוליס' ואנו רואים שיש ריאה וחוששין שמה בקבה כמו
 גבי בהמה' וכן בפוסקין כתבו שיעור עד כאכנע בגדל סמוך
 לנף כשרה פחות טרפה משני חשש הריאה שמה בקבה פוק חוי
 כסמך סימן לא ותשובות מהר"ק שורש לח'

כל אבר המדולדל אסור
 ונחתכו צומת הגידים נאסר
 ורוב חוט אם נחסר
 בבהמה שלשה ובעוף שלשה עשר

פירוש אבר המדולדל אסור' אפילו השבירה שאין הבהמה
 בערפת בה כגון' אם כחתכה ידה או רגלה למטה מן הארכובה או
 אפילו למעלה במקום שרוב בשר ועור חופין את רוב השבירה
 הבהמה כשרה והאבר אסור משום אבר מן החי' וכחתכו טומת
 הנדין כאשר אם כטל מעט בשר עם אחד מן הנדיוס למעלה מן
 הארכובה בסמוך לה והעצם שלם טרפה' ורוב חוט אחד שחתך
 או כשבר שם במקום צומת הנדין טרפה בין בבהמה בין בעוף'

ר ב

פרק זהמה
 המקשה דף
 ע' עמו' כ
 שם דף ע'
 עמוד א

ובנהמה יש שלשה • ונשקף יונגידים וכקראו כמות הנגידים מקום
קטן הנגידים •

פרק אלו
טרפות דף
בס עמוד א'
שין במס'
לבצת טרפה שמוור מלאכלה
וספקא אסור לבצת קמא שיחלא
ונתערבה באלף לא בטלה
והותרה בצת ספק נבלה

לבצת טרפה וכו' פרוש מלאכלה משום דקיימא לן דעובר ויך
אמו • ועל כן בנה הנמנאל בתוך התרנגולת שהיא טרפה •
אסורה מדאורייתא דשחא בשעה שכתרפה התרנגולת לא היתה
הכנה עדין בעלת קליפה והוויא כמו ירך האם • וספקא אסור בו'
פי' בנת ספק טרפה נשיחלא קמא אסורה דהיינו בני' שהיו נמשיה
בשעת הטריפות • אבל אם נזקק לה זכר אחרי כן וילדה בנים •
הבנים כשרים והתרנגולת גם כן כשרה דקיימא לן טרפה איכה
יולדת • ואם נתערבה באלף כלן אסורין • דספקא דאורייתא היא •
ונפר' קמא דלט מפיקין דנה דבר שבמכין ואע"ג דהוי דבר שאין
לו מתירין אה' לא בטלה • ורבאשי סבר דאפילו בדבר שהוא ספק
מדרבנן לא בטלה וכל שכן בספקא דאורייתא • והותרה בנת'
ספק ככלה רונה לומר על ידי תערובת אם התרנגולת שנמנאלת
בה זאת הכנה היא כקא אם היא מכילה או משחוטת כהוון גם
הכנה ההיא מותרת על ידי תערובת כן ספק בספר התרומה
סימן כ"ז ובטור אה"כ כ"ז אבל בנת ככלה ודאית שכתבילה בשחט'
ומנא בה בנה גמורה בקליפתה היא איכה מן האם אפילו הכי גזרו
בה אמו בנת טרפה ואם אותה בנה כתערבה באחרות אפילו באלף
כלן אסורות ואף על פי שאין בה איסור לא דרבנן שגזרו בה משו'
בנת טרפה שהרי זו כתבילה בשחיטתה ואנו יודעין בודאי ש
שכתבילה לא נדלה הכנה נמשיה שהרי מהה מיד אף על פי כן

איכה בטלה משום דהוי דבר שבמכין כמו לט' קניעות דתרומה
דהוי דרבנן ואפילו באלף לא בטיל כללעיל •

מעט דם אם בבצים נמצא
אם על קשר חלמון אסורה כלה בצת
ואם על קשר חלבון וממנו לא יצא
אוכל השאר והדם זורק חוצה

פרק אלו
טרפות דף
ס 7 עמוד ב'

מעט דם וכו' פי' אומר בנמצא תבו רבנן געולי בנים מותרות וכו'
במנא עליה קירט דם זורק את הדם ואוכל את השאר • ואומר
עלה אחר רבי ירמיה והוא שבמנא על קשר שלו • קשר היינו זרע
התרנגול הקשור בראש הכר של בנה ומשם האפרוח מתחלת •
ובין שיעדין הוא שם ולא יבא מן לקשר זורק את הדם ואוכל את
השאר • אבל אם במנא על הקשר ומנא לו כל הכנה אסורה
חוששין שמא כתפשט ככלה • ורבי ירמיה נא פרש על איזה קשר
קאמר של חלבון או של חלמון ואתא רבי דוסתאי ואמר לא שאנו
אלא שבמנא על חלבון אבל במנא על חלמון אפילו בנה אסורה •
כלומר לא שבו שאם במנא על הקשר זורק הדם והכנה מותרת לא
בשבמנא על קשר חלבון שהוא לובן הכנה • אבל במנא על קשר
חלמון אף על פי שאינו יונא מן לקשר כל הכנה אסורה דשדי
תכלא ככלה כלומר ששלט הפסד הכנה בטלה והיינו הפסד
מהמחבר המדרכי ז"ל • ומוסיף אבי המחבר וסיכא שבמנא דם מן
לקשר או בחלבון או בחלמון ליכא למיחש לריקוס • שהאפרוח מן
הקשר מתחיל להתקדם • ומקנה הדם במרעוט או בדוק ואוכל
הכנה דהוי דם של בנים דאמריין בכריתות בפרק דם חטאת כל
דם לא תאכלו וכול אפילו דם דגים דם בנים דם חנבים בשחיטת
תלמוד לומר לשק ולנהמה אנויאל דם בנים שאינן מן הכשר •
ויש דעות שאמריין לשלם בין בחלבון בין בחלמון שבמנא על

הקשר • ואין לנו אלא דבריו בן עם רם הוא רצונו תם אשר על
השוקים הודם וזהו המרוו שלו בדרך הכנה קשרהו על אנבנותיו
עבדהו על לוח לנך •

דם הכמאל על הקשר : זרק הדם והשאר כשר :
אם על הקשר ימנא : בתפסט חוץ לא ידנה :
ואם על הקשר יעמוד : לא כתפסט רק שם יעמוד :
לחכמים כן הוא מסודר : חלבו מותר חלמון אסור :

שם
נחלש פרי ודימה בייבא
ולא התליע עורנו באבו
מותר בשלא פרש מהיים על גבו
ובשר ביטי קטנית אסור כי ימצאו

בתלש הפרי וכו' פרוש אחד שמואל קישות שהתליעה באביה אסורה
פי' קישות קשואין וה' לכל שאר הפרות אם גדל בהם התולע
בעודו מחובר לאילן אסור התולע משום השרץ השורץ על הארץ
ואפילו לא יבא התולע חוץ לפרי • אבל אם לא גדל התולע בפרי
עד אחר שנתלש או התולע מותר כל זמן שהוא תוך הפרי • ולא
פרש מהיים על גב הפרי • והוא הדין לבשר וגבינה שדומין לפרות
התלושין • ואם ספק לנו בפרי אם התליע באבו או אחר שנתלש
הוי ספק דאורייתא ואסור התולע והפרי • ואם עברו יב חדש
משנתלש הפרי אין ודאי לא התליע זה הפרי בעודו מחובר לקרקע
ומותר התולע הקי הנמנא בתוכו כי כל כריה שאין לה ענב איכה
מתקיימת יב חדש • ואפילו אם כמנא בו תולעת מת שיכול להיות
שהוא מאותם שגדלו בו בעודו מחובר אין בו איסור דהוי בעפרא
בעלמא • ובשריטוי קטנית אסור וכו' • פרוש התולעים הנמנאים

שם
בסוף הפל
דף סז
עמוד ב

בשריטוי פולים אסורים שאותן דגלין לבא במחבר • ודוקא
אותם הנמנאים בתוך השריטוי • אבל אותן הנמנאים בתוך
גוף הפולין ענמן יש מתירין אותם מפני שאין דגלין להיות גדלי
בהם במחבר אלא עד אחר שנתלש • ואין לחוש שחא יבאו ויסורו
דמשפרשו אין חוזרין וכנסין עיין בספר התרומה סיתן לה •

סרחו ושרצו המים בכלים ובמערות
וכן בשכר ובין מותרות
ואף פרשו בפנים בדופני כלים ובורות
ויבחושין שסינן אסורות

סרחו המים בכלים כו' פי' אם סרחו ושרצו תולעים במים שכלים
ובשמעיות וכן בשכר ובין מותרים • דתביא חזין לרבות בורות
שיחין ומערות ששוחה ושותה בהן ואיכו כמכע ואעפ שאבו יודעים
בולאי שיש בהם תולעים תלמוד לומר תאכלו כל אשר במים • ואף
אם פרשו לדופני הכלים או הבורות מבפנים ודוקא מבפנים אבל
אם פרשו על גב הבור מבחוץ אסור • אמר רב הובא לא לשפי איכס
שכרא דביבתא פרוש לא יסכן אדם השכר או היין או כל משקה לא
יסכסם דרך קסמין או קש דילמא פרוש מניבתא וכפיל למכא •
וקריבא ביה השרץ השורץ על הארץ • אמר רב חסדא תביא דמקייב
לך את ככלתם תשקנו לרבות יבחושין שסינן •

ערוב מין במינו ולא יבירו
היבש ברוח והלה בששים יבטלנו
ואם בשלם בששים אף אם ימצאנו
ובשאינו מינו לעולם ישערנו

פ'נד הושס
דף כז וסכ'
התערובות
דף עט

עצוב מין צמיו • פירוש איסור שנתערב בהתר מין צמיו והכל
 יבש אם מכיר האיסור וזרקו • ואם אינו מכירו בטל האיסור ברוב
 ההתר ואין נדיק להסיר אחד לא במין צמיו הטל ברוב דבר
 יבש ולא במין שאינו מים הטל בששים דאף על גב דבתרומה
 שנתערב בחולין נדיק להסיר שיעור התרומה מהסאה שכלה
 שם הקס הוא כדמכש טירמלי חסום גזל בהן אבל באיסור
 שנתערב בהתר דליכא דה תשום גזל אין נדיק להסיר אחת כך
 כתוב בספר התרומה היתן לו זהו דוקא אם האיסור התיבה קטנה
 וגם אינו דבר הפקדא דכיה דתקטל הכשה שנתערב עם הנדיק
 בזמן שמכירו בנותן טעם ואם לאו כלם אסורים והרעוב בנותן
 טעם • ופריך בגמרא ולבטל גיד הכשה בחובא ומשני דכיה לא
 בטלה • וכן תנן התיבה של כנלה ושל דגמא שנתערבו עם
 התיבות אחרות של התר בנותן טעם • ואם אינו מבינה כלן
 אסורות והרעוב בנותן טעם • ופריך ולבטל ברובא ומשני שאני
 התיבה הראויה להתכבד בה לפני האזרחים לא בטלה • וכן אמר
 רבא בפרק התערובות מין צמיו בטל ברוב וזהו דבר יבש אבל
 אם נתערב דבר למיניו מלבד של איסור בחלב של התר או יין של
 התר ביין של איסור כגון בתם ייבש נדיק ששים לבטלו • וכן אמר
 רבא בפרק גיד הכשה מין צמיו בששים וזהו בדבר לח • ואם בשלם
 וכו' פירוש בין אם מכיר האיסור וזרקו בין אם לא מנאו מכל מקום
 נדיק ששים ברעוב ובחתיכה לבטל המחוי שנכנס בה התר שאין
 בטל ברוב לא דוקא דבר שהוא צמין ולא דבר שהוא כנלה בהתר
 וכשמערין המחוי או משערין כנגד כל החתיכה האסורה • אבל
 מין צמיו מין נדיק שיש עלם בששים אפי' ביבש כיון שאם ישלם
 יחד יהיה טעם האיסור כדבר בהיתר •

פרק נ"ה
 סס זבחים
 דף עב עמוד
 כ"ע דף עב
 פירוש ב' חתיכה הראויה להתכבד וגדולה
 והראויה לחמנות ובריה שלמה כלה
 אם

אם אסורם בעצמם
ויש לו מתירים באלף לא בטלה

פרט, למתיבה הראויה פירוש דבר חשוב מנה האויה להתערב
 לפני האזרחים וכגון שהיא חתיכה גדולה והראויה לחמנות
 פירוש דבר חשוב שמוכרין אותו בחיין ולא באחד • וזכר שלמה
 וכו' דוקא שלמה אבל אם היתה דכיה חתובה ושטרס אם היתה
 הדכיה כלה שם בטלה בששים ובין חתיכה גדולה ובין דכיה שלמה
 דאמריין דלא בטל אפילו באלף דוקא אם אסור • בעצמן כחלה •
 פי' אם באסור מחמת עצמן • אבל אם באסור מחמת שכלעו איסור
 מדבר אחר או בטלים בששים דאינם חמורים מאותו דבר שקבלו
 מתנו האיסור שלא מכירו טפל חמור מן העיקר • ויש לומר מתערין
 בו • פירוש כגון כנה שכולדה ביש וטון מוקנה ביש אפילו באלף
 לא בטל •

ציבור אסור ואצלו רוב התר ונכרה
ולקח מאחד ואינו יודע אסורה
ובנמצא הלך אחר התרה
והמעורב יחד ברובה הותרה

בכור אסור וכו' פירוש תנן תשע חטיות כלן מוכרות בשר שחוטת
 ואחת מוכרת בשר כנלה ולקח מאחת מהן ואינו יודע מאי זה מהן
 לקח ספקו אסור • והוא הדין ט' נכורין של היתר ואכלם אחת של
 כנלה או שתי נכורים באחד יש נכורים חטיות שחוטות ושכרי יש
 עשרה חטיות ככלות ולקח מאחד מהם ושכר ואינו יודע מאיזה
 מהם לקח אסור • מאי טעמא כיון שהאיסור וההתר במקום
 קטע כל קטע נמנה על מחנה דמי • ובנמצא הלך אחר הכוב •

ה א

סס דף נ"ה
 עמוד א

פרוש אם תנא חתונה אחת צאצא או אם לקח נוי שלא בפניו או
מותר לכל דפריש מרובא פריש ואין לאסור משום גזירה שמה
יקח מן הקטוב כזן שהאיסור הוא בכר וידוע והתר זה כוונת אפי'
בדבר שבמכין הואיל וכל אחד עומד לבדו והמעורב יחד כו'
פי' אבל בדבר המעורב יחד אסור ויתר לא שייך לומר כל קטוב
כחמה על מחנה דמי ונטל שפיר ברובא או בששים

קס דבר שבמכין נר אחד בעמוד
והתר רבה על שבמכין
אסור אף אם פרש אחד לבדו
ועתה פן ישלח ידו

פס עין
כתוב ונפ'
התעורבות
דף עב

קס דבר שבמכין כו' פרוש בתעורבו היתר ואסור יחד כל אחד היינו
בכור אחד והוא דבר שבמכין שמוכרין אותו במכין וההתר רבה
על האיסור היינו רבה על שבמכין פשיטא דאפילו אם ההתר הוא
אלף כנגד האיסור הכל אסור דכל דבר שבמכין אפילו באלף
לא בטיל והא קא משמע לן שאפילו פרש אחד לבדו שהיה עולה
על הדעת להתיירו משו' דכל דפריש מרובא פריש אפילו הכי אסור
גזירה פן ישלח ידו ויקח מן הקטוב הניבד המעורב עם ההתר
הואיל ואין שם האיסור בכר וכן פרש בספ' התרומה פיון לא דהא
דאמרינן כל דפריש מרובא פריש הכי מילי שלא ראוי שפרש לא
מנינו הדבר צאצא או ביד נוי או קטן שלא כולד לבו הכסף עד
אחר שפרש אבל אם בפניו פרש או לקח נוי משם ולא הכרנו
מאיזה מקום או אסור מן התורה זהו כמו לקח הישראל גדול
ואין יודע מאיזה מקום לקח דמפקו אסור כדאיתא פקק קמא
דפסחים ע' נצדיק של מנה ואחד של חמץ ואתא עבדו ושקל מד
מניה ולא ידענו מאיזה מהם לקח היינו ט' הכוונות וכו' לקח מאחד
מהם אסור והוא ממירי על כדמין שלקח אותו העבד בפניו

דאי לא לקח בפניו אפוא הוי אסור טפי מאם כמנא ביד נוי
דאמרינן דהוי מותר וכל שלא בפניו היה לבו לומר כל דפריש
מרובא פריש אי לא נזרק שם יקח מן הקטוב דאי פ' התעורבו

עין בספר
התרות ק"ט
ל

רוב רגלים אם בשלם
ריבא מנעלם
ומשעירו המים מצאו טמא בין כלם
ואיש תרומות בששים מבטלם

רוב רגלים אם בשלם וכו' פרוש דוקא אם לאחר שעירו העים מנא
הדג טמא או אסור אותם ריבא ומנעלם לשון ולא תנעל כפסו
אתכם היינו מנעלם ואוסרם אבל אם עד שלא עירו העים
מנא הדג טמא אפילו ריבא מודה דבטל בששים אבל היבא
שעירו העים תחלה וקנת מן הדגים ואחר כך מנא הדג טמא אותו
ריבא דלפעמים בסוף הערו ישנו הדג טמא עם כ' או ל' דגים
וכאסרו כלם ורבי' ברוך איש תרומות בעל ספר התרומה אומר
דמותר בששים כנגד הדג טמא לבדו ואפילו אם באסרו כ' או ל'
דגים כריבא הרי הם בטלים בשאר הדגים שבמחבת אע"פ דכונעין
בהן חמין לפי שהאיסור הכנגד בדבר ממקום אחד אינו חוזר
וכפלט עוד ביבש אם לא על ידי מים שעמהם ולהכי נעיקן כער
וכסה נביטפת חלב ואף על פי שטעם גופו כפלט וכנגד בדבר
הסמוך לו אפילו בלא מים אם הוא סם בתוך סם מכל מקום איסור
הכנגד ט' ממקום אחד אינו כפלט בלא מים וגם לא שייך לומר
כריה לא בטלם הואיל ואין האיסור מחמת עגמו כמו שפרשנו לעי'
באות הפא

פ'גד הכסף
דף נח
עמוד א

שפת תבשיל ונפל בו אסורא
ברוטב ובקפה לבד משערה

ה ב

ואם בקדרת אסור בשל התרא
משערין בכלה קדרה

שפת תבשיל כו' פרוש שפת מלשון השופת את הקדרה שמיניה
על גבי האש. אם כפל איסור בקדרת התר לא כשעבר ששים כי אם
כרוטב ונקפה שיש בה יתה לבד. אבל התר הכלוע בקדרה
כבר אינו מנערך עם ההתר שיש בה עתה לבעול האיסור משום
דלא ידעינן כמה בלעה. ועוד דכמו כן בלעה מן האיסור.
וכן כתי' אם מנא האיסור בקדרה והסירו וזרקו בחוץ. ועתה אנו
נריכין לבעול החמיו בששים כאשר פרשנו לעיל משערינן כנגד
כל הפסוקה דאיסורא כאלו כלו כמחה דהא לא ידעינן כמה
במחה. ואף על פי שחולקה עתה גדול ועב כמו קודם שחממה.
מכל מקום כמחה וכפלט טעמו וחזר ובלע מן ההתר ונפח. ואם
בקדרת אסור בשל וכו' משערינן בכלה קדרה. פרוש אם בשל
בקדרה של אסור והיא בת יומה התבשיל כלו אסור לפי שאין
בתבשיל'ם בקדרה של אסור דמשערינן כאלו כל הקדרה כלה
חמיכה של אסור ואוליין בשני הכדדין לחומרא.

תבשיל שבשל בבלי שפגם טעמו
בדיעבד מותר ללחמו
וכף חולב אם בתבשיל בשר שמו
ישבר אף אם איתו בן יומו:

פי' אם בשל התר בקדרה של איסור שאינה בת יומה בדיעבד מותר
כי כותין טעם לפגם הוא. ולכתחלה אסור גזירה אטו שהיא
בת יומה. ומותר ללחמו פרוש מותר לאכלו כמו לכו לחמו בלחמי.
ואם תחברך מולבת בת יומה בתבשיל של בשר משערינן כפי מה
שזכרנו הקף בתבשיל ולא במאי דנלע כאש' פרשנו נבי קדרה לעי'
אבל

עיין בשלהי
פ' דף עו

אבל אם הקף אינה בת יומה אף על גב דהשתא התבשיל מותר מכל
מקום הקף אסורה שהיא בלועה מקשר בחלב ולכך אסור
לתחבה לא בקדרה של בשר ולא בקדרה של חלב ואפילו אינה בת
יומה אטו בת יומה ולפיכך כתב המחבר ישבר שאינה ראוי לכלום.

תחקרו מורים אם הוסיפו מים ויהיו שואלים
אם הוחמו מים באסורים בליים
תוך מעת לעת לגעולים
כאלו אז אסור בהם מבשלים

עיין פ' כל
הבשר תוס'
דף ק"ב
עמוד א'
וכת'ם ס' מן
ק"מ א' והפ'
התרות' פי'
ס'

תחקרו מורים וכו' פרוש אתם המורים הרונים להורות ולשער
אם התבשיל הוא ששים כנגד האיסור שפגל בו. תשאלו אם הוסיפו
מים בקדרה אחרי שפגל בו האיסור דודאי אין אותם המים
מנטרפים להתר. וכבר באר הכל מתחלה בשלא היה בו כי אם
מעט מים שאינם כנגד האיסור והיו שואלים אם הוחמו מים
באסורים בליים. פרוש חכם קנא להתיר תבשיל של התר שכתבשל
בכלי אסור מפני שאיכו בן יומו ישאל אם הוחמו בלואו הכלי מים
תוך מעת שכשלו בו האיסור שאם הוחמו הוי הטעם שהוא פולט
אסור בשאין בו ששים דכעשה בן יומו. ואם חזרו וכשלו בו התר
אחרי כן תוך מעת לעת אסור משום דהוי כותין טעם לשבח.
ודוקא בקדרה הכלועה על ידי אסור. אבל בקדרה שכתתמשו בה
בשר ואחר כך חתין מעת לעת של בשר. ובתוך מעת לעת שכי
כשתמשו בו חלב מותר. ואף על פי שהחמים שביבתיים משוי להו
כן יומה והוי לשבם. מכל מקום איכא כותין טעם בר כותין טעם.
דהתר בתחלה מן הבשר לקדרה. ואחר כך מן הקדרה אל המים
חמים שהוחמו ביבתיים. ואחר כך מן המים לקדרה והכל של
התר. אבל בקדרה הכלועה מן אסור אין להתיר מעט זה דלא
שייך התר דכע נר לט רק מהתר להתר. כמו מבשר לחלב שכל

אחד בפני עמנו חתך כמו שפרשנו. אבל גמי אסור אף על גב
 דלגביה הוי כמותן טעם דר' לט' מכל מקום כל מה שיוגא ממנו
 אבילו בהתגר הוא אסור דהא קיימא לן חתיכה עגמה בעשת ככלה
 ואם כן המים עגמה לכדס אסורים כי כעשו ככלה כשכלשו מן
 האסור. אבל בקדדה שכתתמסו בה בשר ואחר כך הומוהו קס'
 חמים לא שייך לוותר המים עגמה כעשו ככלה שדרי מותרים הם
 לתצם עם בשר או לשחיתם.

מפאן ואילך מתחיל הסיוחן של ראשי השורות
 במשך ק' פסוקים הניב לך ביוכים בעים ומירות

פ' כל הנשר
 דף קיד
 עמוד ב
 ופסמי פ' כל
 טעה דף כח
 עמוד ב

תשמור כל נותני טעם הנאת אסורים
 מלהושיט לכלב או לנכרים
 וכלי הרס אשרי בישראל בו ינקב חורים
 וישתמש בו צונן יבש כל דברים

תשמור כל נותני טעם וכו' פירוש כל תבשיל הנאסר מחתיכות
 טעם של אסורי הכאה כגון בשר בחלב וסמך בפסוק
 שלא היה שם כדי לבטלו לא יתכנו לגוי ולא לכלב כדכתיב גמי
 ככלה לגר אשר בשעריך תתנקה וכו' משום דהויא ליה הכאה וכמו
 שכתב העור ארבע חיים בהילכות חמץ ומנה בשם הירושלמי דאסור
 להאכיל חמנו בפסוק אפילו לכלב של הפקר הואיל והוא אסור
 בהכאה וכלי הרס וכו'. ינקב חורים פירוש כדי שלא יבא בו לידי
 תקלה לבשל בו אך ושתמש בו כזכר יבש וכו' וראיות בספר התרומה
 בדיבי הנבלה סימן כ' עיין שם.

שור בטפה שנפלה על חתיכה אם אין בה לבטלה דף קס עמוד
 חתיכה עצמה נעשת נבלה
 אם שוב בחתיכות וברוטב נבלה
 ישער בחתיכה עצמה שנפלה

שור בטפה שנפלה. פירוש הנע בטפת חלב שנפלה על החתיכה
 בדברי המשנה אם ית' בה כמותן טעם באותה החתיכה אסורה
 בדאמר רב חתיכה עגמה נעשת ככלה ואוסרת כל החתיכות כלן
 אם אחרי כן ככללה וכתערבה בחתיכות וברוטב. ישער בחתיכה
 עגמה שנפלה שנריך שמים כנגד כל אותה חתיכה שהקלב מפעפע
 בכל אותה חתיכה והויא חתיכה דאסורא.

דותר אסור מפעפע בכל החתיכה
 ובלא רוטב אינו יוצא מתוכה
 ובותרת יבשה חמה הסמוכה
 ואפשר לסוחטו אסור הלכה

דותר אסור מפעפע וכו'. פירוש מתפשט בכל החתיכה ואין די
 בשמים כנגד הכליעה. ובלא רוטב אינו יוצא מתוכה שאינו
 מתפשט ביבש. ואם יש חתיכה חמה סמוכה לזו שנפל עליה טפת
 חלב היא מותרת. והלכה היא שאפשר לסוחטו אסורי. פירוש
 הקלב הנבלע בגשר ובאסר באותה טפה וכדמוקי' במרא בשכער
 ובסה בשחזור ובטחט מן הגשר וכפלט לחוץ הוא אסור. ואין
 אסור מתפשט מחתיכה לחתיכה בלא רוטב. ויש בזה גמגומים
 הרבה ויש דעת רבי אפרים שלא כאמר חתיכה עגמה נעשת ככלה
 אלא בגשר בחלב שכל אחד לבדו התר וכשתערבו כאסרו כל
 חתיכות. אבל בשאר אסורין לא יעריך לבטל כי אם האסור

הכלותי שרכה לעמוד על עיקרן של דברים אלו יעין במוח
סימן קמ"א בלוי' ס' התר' סימן כ"ב

פ' כל הנשר	קרע שתי וערב כל כחלא
דף קט וק'	ובריעבר מותר אם נצלה
ס' התחומ'	ואם קרעו ושחו בכתלא
סי' כז עין	בריעבר מות עם בשר ולברו מבשלו לכתחל'
ס'	

קרע שתי וערב וכו' דין הכחל יסד המחבר כרש"י דמחמיר דבעי
קריע' לגלי לכתחלה ואם לא קרעו כלל לגלי מותר לחלב הכפלט
כופל לארץ ואינו שלא פגע מותר בדיעבד כל שפא קמא דרב
ותביא בוותיה ולא כרב כחמן דאמר וזוקן לה בחלי' דאף
לכתחלה מותר לגלי בלא קריעה כלל ולא פסק כרש"י תם דמקל
טפי ומתיר לבלותו לכתחלה בלא קריעה דקיימא ליה כרב כחמן
ואם קרעו שתי וערב וטחו וכו' רבינו תם מתיר לכתחלה לבשלו
עם בשר והמחבר פסק דלא בוותיה ומתיר דוקא בדיעבד ולברו
מבשלו לכתחלה כל שקרעו וטחו בכותל ומכריך הקדירה מיוחדת
לכך לשון הטורים בשם הרשב"א והביאו האגור סימן אלף רמ"ב

שם דף ק'	צולה אדם כבד בשלומו
עין בתוס'	וינקבנו הרבה להוציא דמו
	ואם נמלח ובקדרה שמו
	אוסר הכלי ומותר בעצמו

בולה אדם וכו' וינקבנו הרבה כן כתבו הלכות גדולות האי מאן
דנלה כבד בשלומו היינו כשהוא שלם כריך לחתכו ולנקבו בעומק
הרבה

הרבה ובהרבה מקומות דלא לא כן אויל דמא וכפנס בתיחמנות
ואם כחלם וכו' ובקדרה שמו אוסר הכלי לחתך בתחומה הכבד
אוסרת ואינה באסרת לפי שיש בה רוב דם פולטת ואינה בולעת
המחבר יסד כרש"י דמחמיר אבל לפירוש רמב"ם אם לא כחלם
כך דינו יאכל אם כתלם הכבד ושהה שיפור חלימה מותר לכתחלה
לבשלו עם בשר שפסק חלפלוט אחר שהיית שיפור חלימה ולפי
דש"ל בעולם הכבד פולט מחמת רוב דמו וככלע בשר שכתב
תמו והמחבר פסק שמוס לבשלו לעצמו ויש מחמירין אפילו
לבשלו לבדו שאוסר הכלי פולטת הדם הכפלט

פ' כל הנשר	פסול כחל ובשר עם בשר למלחו ולצלוחו
דף ק"א	ובריעבר יאכל אותו
עמוד א'	וכחל צלי בסבין בשר חתיכתו
	ובכד הנצלה בעוף יקלוף גביערתו

פסול כחל ופסול וכו' הכי איתא בגמ' כל הנשר דרש מרימר
הלכתא בין כבדא בין כחלא תיתי בשדא שרי עלויה בשדא לכתחלה
אסור בדיעבד שרי' ופרש"י בין במליחה בין בכלייה' ושמא
משום דדמא משק שריק וקני מילי בשפדים שלהם שהיו טולים
בתבירים שפיהם למעלה אבל לדירן שהשפדים סובבין בכל
ענין אסור לבלותן ויחל לפעמים כפי שזוקק השפוד זה למעלה
זה למטה לפיכך לשלם לכתחלה אסור לבלות בשפוד לא כחל
ולא כבד עם בשר וכדיעבד שרי' וכחל נלי וכו' כלומר שמוסר
ולחמור הכחל בסבין של בשר משכנהו מותר לתמו בקערה של
בשר אפילו דוחמ' ובכד הנצלה בעוף יקלוף כעצמו וכן מזהב

פ' כל הנשר	עיקר הלב קורעו ומוציא דמו
דף קט	ומותר עם בשר לפלחו ולבשלו
עמוד ב'	
	א

אם לא קרעו בקדרה השל
ישע בששים דמו לבטל

שיקח שלב וכו' פדשו פדחן במרא הלכ קורעו ומזיף את דמו
לא קרעו קורעו לאחר בשולו פי' רש' האי בשול כליוה היא
בדמיו ויבטל את הפסח ודוקא לב שמלח או כנלח עם דמו
קרעו אחר כך דמה שכלע בשר הלכחון הדם שנתפס שולט וכופל
לארץ להכלעו כן מולטו אבל נתבטל בקדרה איכו מועיל חס
שפלט דהא השאר הדם בקדרה וכריך שיהיה בקדרה ששים לבטל
דם הלכ

דף קס"ט ש"ן ס' אם אין שם התבשיל נדרעה
ויש מתיר בשר הלב בבית הבליעה
ואם נצלה הלב בלא קריעה
חותבו אחרי כן ומותר הלב דשיעא

פי' ואם אין ששים כשנשלו בקדרה כנגד דמו התבשיל נדרעה
היינו אסורה ולכ הדדנך נכסח קטן שאין בו ששים מדם הלב
והזיף הנתיים דותמים לקערה המתיבה שהלכ דטוק בה אסורה
והשאר מותר אף כי נגעו זה בזה חמין בקערה לפי שהאיסור
הכלוע במתיבה מחקו אחר איכו הולך מחתיבה למתיבה פי' אם על
ידיו רותב ויש מתיר בשר הלב בבית הבליעה רש' הוא המתיר
בשר הלב עבדו היבא שכתבשל אפי' אין שם ששים דלב שיע מתפכי
ומתחזק ואי' בולע ודמיכו תם מולק ואומר דכשרק כינד מולין
דחייא בעלמא הוא שכי לב דשיע ואם כתבשל בקדרה ואין ששים
אף הלב אסור ומבטל כדכרי המחבר דוק כשנלח מותר אחריו
מותר דמה שכלע פלט וכפל לארץ

נמסר לנו למלוח חתיבה עד ריח
מולחה והופכה ומולחה צר שניית
עד כדי לאכול לאראויה
ולשהותה צריך כדי צלייה

ע"י נהקול
ככה דף כא
עמוד א' ופ'
כל הכש' דף
ק"ג מימ'ר
דשמואל
עמוד א'

במסר לנו למלוח וכו' תביא בהקומץ רבה וכל קרבן מחמתך במלח
תמלח וכו' עד תל' תמלח נדיך שיתמלחו קדשה כדי שלא יהיה כאלל
מחמת מלחו מולחה והופכה כ' אחר רבא ובן לקדרה ויש ספרים
שכתוב בהם וכן לכלי ואומר ר' דשכוס הוא לכלי לא נדיך
מליחה כלל דדם האזרים שלא פרש מותר ואינו שפלטו איכו
מחור וככלע אלא משרק שריק וכופל לארץ ועוד הכנה דאיות
דכפר התבונה פיומן ככ' ומולחה והופכה וכו' שתקא בלתי דאיוס
לא בטל מחמת מלחה ולשהותה נדיך כדי בליית

מותר בשר צלי אם לא מלחו
ולקדרה בכלי מנוקב מניחו
מדיח ומולח ועוד פעמים מריחו
ומים יקדים לבשר אם לאנס לחו

שם דף ק"ג
עמוד א'

מותר בשר בלי וכו' הכלי אינו נדיך מליחה שהא שואב את הדם
ולקדרה בכלי מנוקב וכו' אחר שמואל אין מולחין בשר אלא בכלי
מנוקב ואם מלח בשאיכו מנוקב הכל אסור ואפילו הכלי מדיח
ומולח וכו' דאחר שמואל אין הכלי יונא מידיו דמו אלא אם כן
פולח יפה ומדיחו יפה יפה במתיבתא תבא מדיח ומולח ומדיח
ולכך הזכיר יפה יפה נבי מליחה שנדיך שיתן רוב מלח עד שיהיה
הבשר איכו כאלל מחמת מלחו וגם הזכיר יפה יפה נבי הדסה
שנדיך להדיח הדסה אחרונה ב' פעמים קמים קדאשוכים כד'

1957
 1958
 1959
 1960
 1961

ספ דף קיא
צמוד ב
שכד וקהן
מבוא

3 7105

טובד זקיק

1135

דף 10 ע"א

כ' עיין בתוס'

דבור אפילו

חלום חובין
ואשרו 78

קעו

11

1

סמא מלוח לח וטחור טפל נאמר
 ושניהם מלוחים כן נפטר
 וכן בבניה עם בשר
 התפל אסור ומלוח הוכשר

טמא מלים וכו' פי' שגמלם כמו לקדשה שאז אכלו אומרי' עליו מלים
 הרי הוא כרותה ולכן אם הוא לח עדין מהמלח אז אסור אם
 הטחור החבל שנגע בו לפי שלמלוחית המלח שנטמא היו כרותה
 ובלע הטחור וכאסור. אבל אם הדבר להפך שהטחור מלים
 והטמא טפל מותר לפי שהמלח הטחור אין בו כח להפליט הטמא
 זה הכלל הדבר המלוח כולו הוא עגמו מכה אותו המלח אבל אין
 בו כח להפליט אחרים. ואם שניהם מלוחים הטמא והטחור יכין
 כפשר כמו כן נשארנו בפסוק דשניהם אסורים מקמי שיקלטום
 הטעם שלהם וגם בולעים זה מזה. ואין לומר כולו כד שולטו
 נצי מליחה כמו נצי דם. וכן גבינה עם בשר. אם הכשר מלוח
 כמו לקדשה והנבילה אינה מלוחה ונעני זה כזו הנבילה אסורה
 שכלשה עין הכשר המלוחה. אבל הכשר מותר שהדי לא פלטה
 הנבילה כלל. ואם הדבר להפך שהנבילה מלוחה והכשר טפל
 הכשר אסור והנבילה מותרת לפי שהכשר בולע פליטת הנבילה
 המלוחה. אבל הכשר אינו בולע כלל. ואם שניהם מלוחים
 ונתנם זה על זה או סמוכי זה לזה שניהם אסורים ושניהם פולטים
 טעם שלהם וגם כל אחד בולע טעם חבירו הסמוך לו.

סם דק יכתיבת תפל באסור צונן אם נתחבה
 מדיח במים ועריבה
 ואם צלי צונן יקלוק כל סביבה
 ואי אית ביה פילי נעזבה

מתיבת תפל וכו' פי' גרסינן בפרק לה שהוא גזולא דכחל לכדא
 דכחכא פי' כד של כותח שיש בו חלב שרייה דבחיכא. ומער הטעם
 לפי שהכותח לא היה מלוח כי אם מעט והיה כאכל מחמת מלחו.
 והשוף לא היה מלוח כלל. ומסיק התם הרי מילי כי אבל גלי בעי
 קליפה אפילו נוכן לפיכך כתב המחבר שאם חתיכת תפל כתחנה
 באיסור נוכן שידע אותה החתיכה במים ואז היא ערינה וטובה
 לאכול. ואם הוא גלי ונוכך די שיקלוק כל סביבה. ואי אית בה
 פילי פדוש בקשים אסורה ולא בני בקליפה והוא הדין לכל אסור
 נוכן שאינו מלים הרבה דינו כמו חלב דנוכך דלא בלע. ואף על
 גב דאמרין טחור מלים וטמא תפל מותר היינו דוקא טמא תפל
 מתם יבש. והטעם לפי שגמלם הטחור אינו מפליט הטמא.
 אבל אם מלא למלוחית אכלו מלשו. לפיכך אם היה אותו הגזול
 מלוח היה אסור לפי שחשוב כרותה וכולו הכותח שהוא לח אכלו.
 ואי אית ביה פילי נעזבה פדוש נדך לעצמו ולהניחו שהוא אסור
 שכללע בין הנקעים.

זה הדבר בחמי האור מדובר
 הלכתא בשמואל תתאה נבר
 ואם למטה צונן ועליו טמא חם מדובר
 כדי קליפה מהא עבר

פרק כינד
 גולין דף ט

פי' זה הדבר וכו' כונה לומר הא דאמרין טחור מלים וטמא תפל
 מותר ולא הפליג בין זה עליון לזה תחתון היינו כרותה מחמת
 מליחה. אבל אם היה חם על ידי גלייה או בשול נהא קיימא לן
 בשמואל דאמר בפרק כינד גולין דתתאה נבר. ואם הטמא למטה
 חם ועליו הטחור נוכן ודאי אסור כי כלן כחשין כותח דתתאה
 נבר. וכן אם למטה הכשר כשר חם ועליו כשר ככלל נוכן אפילו

הוא כי ואש שלוח המצור אשר למטה באשר לתתא נבר והוא
 המצור מלוח המצור. אבל אם הנוכח למטה בין כבלה בין
 שמונה ועליה אמת שהיא חמה ופוחתת או השמט בשדה דתתא
 נבר. ואין המצור בולע מן המים שהוא עליו כי אין כח באש
 כחם המצור למחמו דתתא נבר ואין המצור כוכן בולע מן המים
 שהוא עליו כי אין כח באש העליון למחמו דתתא נבר מכל
 מקום בדי קליפה מים בדי דלדמיקר ליה בלע פורתא והיינו
 דכדי קליפה בדי קליפה מהא עבר וכל זה מוכר בשער התרומה
 סימן קכ"ט קל"ז.

קכ"ט
 קל"ז

ואם בשר מלוח נתן על תפלה
 ומלח התפל ומותר לאכלה
 ואסור ספק מלוח שחושא עם נבלה
 ובדנים ספקא לקולא

פרוש בשר שבתלח עכ"ל אם כתבו על בשר שלא כמלח בלל. ומלח
 התפל ומותר דכח שפולט דם ענמו כך פולט דם הכבלה ו
 ממקום אחר. דאם לא כן היך מולחין בשר על גבי בשר שמא
 התחתין אינו בולע כל מה שבלע מן העליון. ואסור ספק מלוח
 וכו' פרוש בשר שחושא שספק לנו אם כמלח עם הכבלה אסורה
 לספקא לאוריתא היא ולמותרא אכל דמים טהורים שספק לנו אם
 כמלח עם הטמאים מותרים להפקא דרבנן ולקולא דכיר דעם
 טמאים דרבנן וכיר כבלה לאוריתא.

שיין ס"ז
 התרומה
 כג' בתוספת
 ח"ל דבור
 שחור מלוח

המלח הכלועה מאיסור אם בקדרה ויש
 ישער המלח כלו בששים
 ומלח אין מפליט מעץ וחרשים
 ופותרת גבינה הנעשת בשל גוים רפוסים
 המלח

המלח הכלועה מאיסור וכו' פי' אף על גב דמלח עבדא לטעמא
 כמו תבלין וכל מילתא דעבדא לטעמא אפי' באלף לא בטיל היינו
 דוק כגון תבלין ומלח של הקדש ושל עז שהן אסורי מחמת ענחן.
 אבל אם קבלו איסור מחמת דבר אחר בטל בשמי' דלא מניחין תפל
 חמור מן העיקר. ומכל מקום בכל המלח משעריהן דכלה כעשת
 כבלה ודוקא אם המלח כלועה מאיסור. אבל אם היא כלועה
 מחל כוונתה בתבשיל של בשר או אפסא אין משעריהן אלא כגור
 המלח הכלוע ולא בכל המלח והיינו שכתב המסכת המלח הכלוע
 מאיסור. ומלח אין מפליט וכו' פי' אפילו מלח הגוי גבינותיו גו
 ביום באותם הדשים. ואחר כך כתן הישראל גבינותיו בתוכם
 ידליד ומלחם שם מותרים בדיעבד דמלח אינו מפליט מה שבלוע
 בעץ ומתכת וחרס. ואכן הגם שמסכת תפס עץ וחרסים הוא הדין
 לכל מיני הכלים. ואם כן הוי כמו טהור מלוח וטמא תפל דמותר.
 אבל לכתחלה אסור לעשות באותם הדשים גבינותיו משום החרק
 מן הכיסוד ומן הדומה לו. אבל בדיעבד שרי. וכן תבלין העולם
 לתת מלח בקערה של בשר וכוונתו מאותו המלח בתבשיל של חלב
 או אפסא. והיינו טעמא שהמלח אינו מפליט מה שבלוע בדבר
 שאינו אוכל.

דם באלה אין מחזיקים
 הדורא דכנתא וכרכשא וקבה ודקים
 אך בבנתא ושומנא ושוריקי סומקים
 ובמליה עם בשר לכתחלה מרדוקים

פ' כל הנשר
 דף ק"ג
 עמוד 6

פי' דם באלה אין מחזיקים בפקא מיהא טמא מלחם בדיעבד בכלי
 שאינו מנוקב בכלי בשר. וגם אם נתנם בקדרה בלא מליה מותר
 בדיעבד. הלכא דכנתא וכו' פי' דבינו תם דוקא הדקים אבל
 הכנתא נופה בלעו דלדעליון ושוחן שסביבו איכא ביה שוריקי

סומק יוש בהם דם נדיך למלכו : ובמליכה למחלה עם כשר
מחזיקים בו כלומר עוז למכוע למחלה מלמלה עם הנשר
אכל נדיעבד אף על פי שמחזיקין בהם דם אין לאסרם אס מחלם
עם שאר בשר דלם משרק שריק ולא דמי לדגים שמלמם עם בשר
דאמיכו משום דכחו קרמיהו של דגים ולא שייך לסימך בהו דם
משרק שריק

עין בתוס'
סס דבור
דגים

גומרי משאב שייבי דמא
ולכן מותר לחרוך רגלי ההמה
ולמלוח זה על זה חתיכות כמה

מותר אף על גב דתחתונה פלטה דם עצמה

גומרי משאב וכו' ולכן מותר לחרוך רגלי ההמה כשהן תכל שלא
תלמן קודם לכן : והוא הדין התרנגולת כשרוני להסיר את הכונה
תמכה מן הראש בותנים אותה על הרמץ ושפיר דמי : ויש שמולחין
רגלי ההמה קודם התריכה : ומותרא בעלמא היא : ולמלוח זה
על זה וכו' ר' בעל התוס' מתייר אפי' אסר יום שלם אע"ג לתחמוכה
צמורה פליטת דם עניה אכל ועדין היא פולטת ניד : ולכינו הם
מתייר אפילו אחר זמן מרובה דלם משרק שריק : אכל רבינו יוסף
מאור לייכש היה אוח' כל זמן שהבשר פתוח לפלוט דם מותר למלוח
עליו בשר מחדש ואע"ג דמורה אחר כך פליטתה יכול לתת עליה
השלישית קודם פליטת השנייה וכן לעולם לכל זמן שפתוח לפלוט
ולא כח ששה אחת לעולם סלט כל דם הבא עליה ואינו נכלע בה
ולפי דבריו אס ימתי' עד פליטת העליונה ושוב מלם עליה אסור
הכל מן מן החתיכה שמלח באחרונה שכבר נסתמו כקני הפליטת
וראוי לשום לדבריו

דף ק"ב
דבור הילכת'
בחלב מותר לאכול דגים שבבלי בשר עליו
אבל לא בתוכו ואם ביבש נצלו

ואם בצים במהבת חולבת במים נתבשלו
אף במולייתא של בשר יאכלו

בחלב מותר וכו' מרש כדמסקינן במדק בל הבשר דגים שעלו
בקערה מותר לאכלן בכותח פי אפי' הם דומים מותרים לאכלם
בכותח שיש בו חלב : משום דלאו כותח טעם דר כותח טעם שני
מצמים נכלע ונפלט קודם שיכנס באיסור : האחד בקערה ומשם
בדגים : ואין עוד טעם הנפלט משום טעם דקליש טפי : אכל לא
בתוכו וכו' כדפרש ר' דוקא עליו אכל נכלו בתוכו לא דעקר הטעם
נפלט מן הכלי : אכל נתבשלו במים הטעם מתפשט במים : ולכן
סיכא דאיכא מים שרי דאיכא נ' כותבי טעם האחד במהבת ומשם
במים : ומתמים בדגים ועדין התר הוא : ואם בנים במהבת וכו'
מותרים לאכלם במולייתא של בשר משום טעמא דאמרינן דיש נ'
כותבי טעם

אם בשל ידק בבלי חלב בן יומו
בתבשיל של בשר מותר לשומו
וכלי בשר וחלב ברותחין והאחר פגם טעמו
מותרים אם נתקנהו משיורי מאכל עמו

עין בספר
התבונה סי'
סא

אם בשל בשר דומה וכו' כל אלו הנ' הוראות מן הדגים והכנים והירק
הכל טעם אחד דאיכא נ' כותבי טעם ועדין התר במקומו עומד :
וכלי בשר בחלב וכו' מרש אפילו אס באו ברותחין ביחד קערות של
בשר ושל חלב ואחת מהן בת יומא ואחת איכה בת יומא : והודחו
יחד ברותחין מותרים דאכתי איכא נ' כותבי טעם ואכתי התר הוא
כיון דלאחד מהם טעם פגום דאיכה בת יומא מותרים אס נתקנהו
הקערות משיורי המאכל דאין בה ממש רק טעמא בעלמא :
ואם שתיהן בני יומן הכל אסור דטעם הקערות של בשר וטעם

ז ב

הקצרות של חלב הנמלט בחים נעשה מתיכה דאסורא וחזרין
ואוסרין הקצרות

באבלת חלב וחתך ראשי בצלים וברשים
אפילו אינו בן יומא ובקדרה ישים
ישעך טעם חלב בששים
ובסכין דאסורא כל הירק נבלה עושים

פ' כל הנשך
דף קיב
עין בשם
דבור אג
סודפיה

פרוש אם חתך בסכין של חלב נבלים או שומים וראשי בדרשים וכתן
בתבטיל של בשר בקדרה דותחת משערין בששים טעם הסכין
הנלוט ובראה לי קמחצר דכנגד כל להט הסכין משערין
לא ידעין כמה טעם כפיק מביה ואפילו הסכין אינו בן יומא
כלאחריכך נבל פרוק אין מעמידין נבי קורט של חלתית מחתבין
אותו בסכין של גוים שאינו בן יומא אג חורסיה לחלתית מחליא
ליה ומשויא ליה לשבת פרוש הסריפות של החלתית מחתק
האיסור של סכין דמשויא ליה כותן טעם לשבת ובסכין דאסורא
וכו פרוש סכין של גוים או נרדף שמים כנגד כל הירק אבל נבי
סכין של בשר או של חלב לא שייך לומר נעשת נבלה אבל אם
חתך בו שאר ירק שאינו חריף כל כך כגון עלין של כרוב וקפלוטות
שאינן חריפין וחזקי כל כך כגון דק בהדמה עיין ספ' התרומה פ' ס'

רצה לשחוט בסכין ששחט בה טרפה
ידיחנה תהלה או בבליאתה ישפשפה
ובסכין דגוי הנעלה עדיפה
ואם שלש אה לא יעשה הבשר טעון קליפה

ינה לשחוט בפיקא קמא דחלין פסק הלכתא סכין ששחט בה
טרפה מדימה כסוכן ואי איכא בלייתא דכרסא למכפריה פרוש
מחבת נגד כלוי לששטותו לא נרדף אבל בסכין של גוים שבלוט
מאסור

פסק הכל
שומעו דף ח

מאסור לטולי על מא נרדף הנעלה ואם שלש וכו' פרוש שלא הריחה
ולא שפספה ולא הנעילה עשין קליפה דאג דוחקא דסכיןא בלע
כדי קליפה ודוקא גבי שמיטה יקלוק דבית השמיטה דותח קנה
אבל כל שאר דבר נכון הנחתך בסכין של גוי דיו בהדמה ולאפוקי
מחמתמדין להנרדף קליפה לבשר כשמביאין אותו מבית הטעם
לקלוק מקום חתך הגוי ודיו בהדמה כך פסק רבינו שמואל ורבינו
צדוק נעל ספר התרומה סימן עא

דבר צונן לחתוך בסכין דאסורא
ינעצנו בקרקע פעמים עשרה
וכן סכין של בשר לחתוך בו נבינה קרה
ואם יש בה גומות על פחם ואבן רך מעבירה

דבר נזנך וכו' כשיסתבמו בסכין דאסורא ינעצנו בקרקע דהכי
מסקינן בפיקא בתרא דע' סכין שפה והיא טהורה ומפרש התם
פוענה פעמים בקרקע ואם יש גומות בסכין שאינו חלק לא סגי
בבעירה ישפספכו באבן רך או בפחם שיכנס בגומות והכי מילי
לחתך נזנך אכל לחתוך דותח אכל כלוגתא כדאיתא באידך בבא

בשרון הכשר לחתוך באלה הסכנים
יש מגעלים ויש מלבינים
ויש מחלקים בין גדולים וקטנים
והנעלים מעת לעת מלינים

בשרון הכשר וכו' ר' זבס היה מנרדף לכסבים של גוים לטון לפי
שליפעמי מחתך בהם בשר כשנלוט על הנמלים והוא לכו כשפדו
דאיתא בתוספתא מלכין ורבינו תם אומר כיון דרוב תשמיש אינו
לא על ידי חמין סגי בהנעלה ורבי מילי בסכין של ישראל הנאסר

שליפעמי
דף עו

פ' כל הנשך
דף קיב
פסק אין
מעמידין דף
לט ספר
התרומה פ' ס'

אכל במסכן של גוים מודה רבינו תם להרד"ך לצון . וכן גבי מפי
 דפססא מסקינן הלכתא מנעילין ברותחין משום דהתרא בלע
 וד' היה מחלק בין סכנים גדולים לקטנים . הגדולים דנעילין
 לבלות נהם ולחמין נהם גלי אותן כריכים לצון דומיא דשמודין
 ואם בלאת דמתגובניו . אכל סכנים קטנים דיום בהנעלה
 והנעילין חפית לנעת חליכים ענה טובה קא משמע לן שלא ינעל
 הכלי עד שישהה אותו מעת לעת אחרי שכתבנו בו האסור כדי
 שיהא הכלי הפעול מותן טעם לפגם ויוכל להנעילו אפילו בכל
 התר ולא ינטרך מים עד ששים כגד הכלי הנעול .

פי' נר
 הכנה דף
 ב' עמוד א'

יוצא חוץ בשר בלא סימן פוסלים
 וכן הוחלף מקומו בביתו ואין שם ישראלים
 וגוי שהריה בשר וקערות ומלג תרנגולים
 אם יודע משפטי ישראל ביוצא ונכנס מקלים

פי' כתבו התוספות גמ' רבינו תם דאין הלכה כר' דאמר גמר
 שכתבנו מן הענין אסור אפילו הניחה בביטו מדאמר תלמודא ורב
 היכי אכל גמרא שם דאין הלכה כר' ובשר אינו כאסור בהעלם
 עין בבית ישראל אלא דוקא ביוצא חוץ שהניחה בין הגוים אפילו
 מנאה במקום שהניחה אם אינו מכירה בטביעות עין או בקימון וכן
 הדין בשולח חתיכת בשר ביד גוי . ומיהו אם סלך בשוק והניח
 מחבת בשר בביתו וחזר ומנאה במקו' אחר יש לחוש שמא הסליפה
 עורב וזאת האחרת היא חתיכת כנלגה ואסורה אלא אם כן מכירה
 בטביעות עין או שיש לו בה סימן . ואם גוי או שפחה הדיח בשר
 וכו' ולא ראה הישראל אם הדיחו ג' פעמים וכתבו הנשר בקדרה או
 הדיחו קערות ולא ראו אם הדיחו של גמ' ושל גבינה ביחד . או
 מלגו תרנגולים ובהנה דבות אם אין הגוי יודע משפט ישראל בדבר
 זה או הכל אסור בשמא כדי להקל בערכו עשה הכל באסור .

אכל אם יודע משפט מנהגי ישראל הכל מותר אם ישראל יוצא
 וכנס דמדת הגוי ויש להקל .

בקבת נבלה ושיניקה מן הטריפה בריעבד מתיר' פ' כל הנשכר
 ואם נמלחה קבה בעורה אוסרים
 ולא ישהה קבה בעורה אף במים קרים
 ומעמידים בקבה הנקחת מן הנכרים

דף ק"ו
 עמוד ב'

בקבת נבלה וכו' פירוש אם לקח קבה מנהמה שהכר הנכרי או קבת
 פשה שיקח מן הטריפה והעמיד בה ישראל גבינות כדיעבד
 הנבינות כשרות משום דבשמעמידים כבר נקדש מלב הקבה דאין
 דרך להעמיד במלג הנלול כי אם מהקדוש אם כן אין שם מלג
 עליו כיון שנקדש אלא פירוש בעלמא הוא . ואפילו יש שם מעט
 גלול נעל בשמים תוך הנביכה . ולא ישהה קבה משום דענש
 העור כנס במלג הקבה ואף על גב דנוון הוא מכל מקום בלע זה
 מזה על ידי שריית זמן גדול לטיבך אסור .

פי' בתיב
 דף יא עמוד א'

הבהמה אשר היא טריפה נמצאה
בחסיר ויתיר באוני דראה
לאסור כל גבינותיה נראה
וכן לכל טרפות שהיה מיום הבראה

פירושא אשר היא וכו' פירוש זה הכלל כל טרפות שהיה בה מיום
 שנבראת כגון חסיר ויתיר שלא נברא לאוני וכן כל טרפות שהיה
 מיום הנברא יש לאסור' כל גבינות שבעשו מהמלג שלה כיון שמעולם
 היתה טרפה מבטן מהריון ומלידה .

דף כא
עמוד א

ואם לקחת והוגלר פי המכה
תוך ג' ימים בחזקת אסור נערכה
ובן אם נאסרה על יד סירכה
ויש מתיר אף תוך שלשה על ככה

ואם לקחה והוגלר וכו' כדלעיל שג' ימים שלקחה כדאיתא בפרק אלן
טרפות גבי תשע שמנאת בבית הכסו' הגליל פי המכה נידוע שג'
ימים קודם שחיטה. לפיכך ספק המחנך שתוך ימים בחזקת
אסור נערכה. וכן על יד סירכה דמינו תם אסור תוך ג' ימים
דמי להוגלר פי המכה. ויש מתיר אף תוך ג' דאוקימנא אחזקת
דכשרו עד עתה והשתא לאטרסה וכמו שכתב בשערי דורא שכתב
טרפות אבו מרדכי משום ספק משו' חומרא בעלמ'. כיון סירכות
דאם היינו בקיאים לכדוק אפשר שהיה לו התיר על יד בליקה ולא
תתקבצו אלא בן הני ספק ספקא בהך אם היא טרפה אם לאו.
ואת' שהיא טרפה אמור הערפות לא בא תוך שלשה ימים קודם
שכשחטה ופשיטא דחומרים הגביעות שכתבו קודם לג' ימים ודב'
יהודא. גאון ודב' שמואל התיירו אף תוך שלשה ימים הגביעות אם
הערפות על ידי סירכה.

תתן הלכות אסור והתר מהבאין בעל המרדכי ינא

בלבד מלובד ככאור פסק כל הלכה. כן

ינמיס' קרן לדוד ונביץ מלובה

עם יסע והנלמה יעלה

למכת גלותנו ארובה

ומרפא שלום

וברכה אמן.

לעולם כתוב חזק שמועל

ספרן שמועל. בנא חמר מין הצור

מזאור של. זה על כן חזק
של. מפרד שמועל